

20 ROKOV ŠTÚDIA 12

+ + + +

Autori fotografií © Tomáš Bokor, Iveta Konýčková

Autori archívnych fotografií © Ctibor Bachratý, Bobo Boška, Milo Fabian, Vladislava Fekete, Adam Kováč, Patrik Krebs, Katarína Križanovičová, Jana Nemčoková, PanP, Róbert Tappert, Slavo Uhrin, Radovan Dranga, Tomáš Hrdlička, Sabina Schlosserová/Archív divadelného ústavu

Kurátori: Anna Šoltýsová, Marek Godovič

Grafický návrh a spracovanie: Michaela Bekešová, Zuzana Hudáková

Jazyková redakcia: Hana Rafčíková, Darina Peťková

Spolupráca: Iveta Konýčková, Viera Burešová, Veronika Malgot, Viera Helbichová

Dva stĺpy, parkety, drevené obloženie, vzadu dvere do depozitu, zvláštna vôňa vo vzduchu, pozostatky réžie v podobe slepých okien.

Hodiny, ktoré neukazujú čas.

Štúdio 12 už od začiatku svojej existencie nesie pečať genia loci, miesta, v ktorom sa vždy tvorilo – v rámci rozhlasu, nahrávacieho štúdia, filmového ateliéru či hudobného klubu.

Vzniklo v decembri v roku 2001 z iniciatívy Divadelného ústavu ako priestor, ktorý sa zameriava na novú drámu, skupiny na periférii, nezávislých tvorcov a zároveň umožňuje tvoriť mladým divadelníčkam a divadelníkom, ale aj etablovaným umelkyniam a umelcom, ktorí sa radi vracajú na miesto, kde zhmotňovali svoje prvé umelecké predstavy a sny.

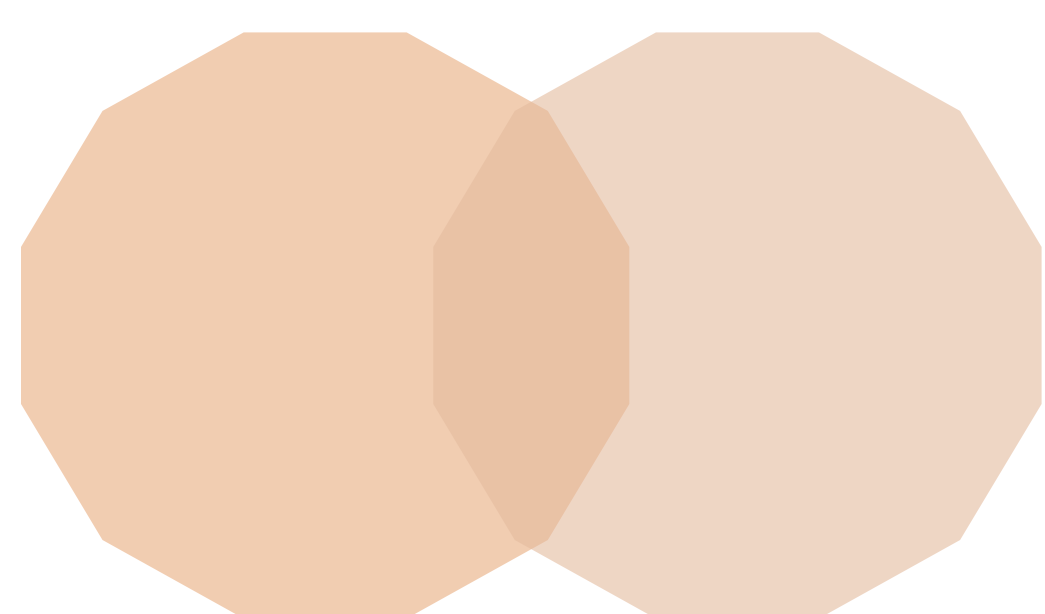
Počas dvadsaťročnej existencie prešlo priestorom niekoľko desiatok tvorcov, ktorí v ňom realizovali divákmi aj kritikou oceňované inscenácie. Pre mnohých to bolo miesto, kde v rámci vysokej školy alebo tesne po nej začínali samostatne tvoriť a kde si mohli prakticky overovať svoje poznatky zo školy, ale aj experimentovať a realizovať odvážnejšie nápady. Výstava *20 rokov Štúdia 12* nadväzuje na už existujúcu výstavu *15 rokov Štúdia 12* a dopĺňa ju o tie najpamätnejšie inscenácie, ktoré v priebehu posledných piatich rokov vznikli medzi dvoma stĺpmi Štúdia 12.

Výstava prináša archívne fotografie z inscenácií uvedených v Štúdiu 12 a súčasné fotografie viacerých tvorcov, ktorí priestor poznačili, zmenili a teraz sa doň opäť vracajú.

Martin Pollack

AMERICKÝ CISÁR

PREMIÉRA 3. 5. 2018, ŠTÚDIO 12, DIVADLO PÔTOŇ

RÉŽIA: IVETA DITTE JURČOVÁ

preklad: Michal Hvorecký
dramatizácia: Michal Ditte
dramaturgia: Marek Godovič
výtvarný koncept: Iveta Ditte Jurčová, Katarína Čaková
realizácia výtvarného konceptu: Katarína Čaková
pohybová spolupráca: Mária Danadová
hudba: Ivana Mer & Cristian Estrella
hrali: Eva Moresová, Mária Danadová, Lubomír Bukový, Matúš Kvietik, Filip Jekkel

Foto: © Radovan Dranga/Michal Ditte

IVETA DITTE JURČOVÁ,
režisérka:

„V súvislosti s Americkým cisárom rozmýšľam o tom, koľko inscenácií, kníh, sôch, inštalácií, maliieb a tak ďalej a tak ďalej bude musieť na túto tému ešte vzniknúť, aby mohla byť ponorená do priepasti mŕtvych tém. Tie by sa potom stali iba zdrojom výskumu toho, akí sme boli. A umelci by sa venovali iba hľadaniu krásy. Nebolo by treba hovoriť o solidarite, lebo by bola našou súčasťou. Predstavujem si ju ako viditeľnú časť tela, bez ktorej nemožno existovať.

Myslím na ľudí túlajúcich sa v lese pri bieloruských hraniciach.“

+ +

Søren Aabye Kierkegaard, Mário Drgoňa, Rebeka Mehlyová

SØREN

+ +

KIERKEGAARD

PREMIÉRA 8. 9. 2018, ŠTÚDIO 12, MLIEČNE ZUBY

+ +

RÉŽIA: SILVIU DEBU

text a koncept: Søren Aabye Kierkegaard, Mário Drgoňa, Rebeka Mehlyová
preklad: Milan Žitný
scénografia a bábky: Matej Truban
hrali: Mário Drgoňa, Matej Truban

Foto: © Sabina Schlosserová/Iveta Konýčková

MÁRIO DRGOŇA,
režisér, herec a dramaturg:

„Inscenácia Søren Kierkegaard vznikla z fascinácie touto historickou osobnosťou prvého filozofa náboženského existencializmu. Mojou pohnútkou bolo predstaviť divákovi jeho dielo a život prostredníctvom divadelného spracovania. Znie to ako myšlienka absurdná, no inscenácia zaznamenala úspech nad naše očakávania – vypredané domáce predstavenia, množstvá hostovaní na festivaloch po celom Slovensku. Myslím, že zámer sa naplnil.“

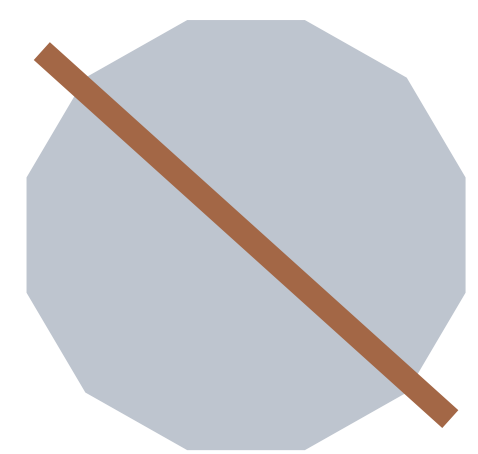

Elfriede Jelinek, Franz Schubert

WINTERREISE/ ZIMNÁ CESTA

+

+

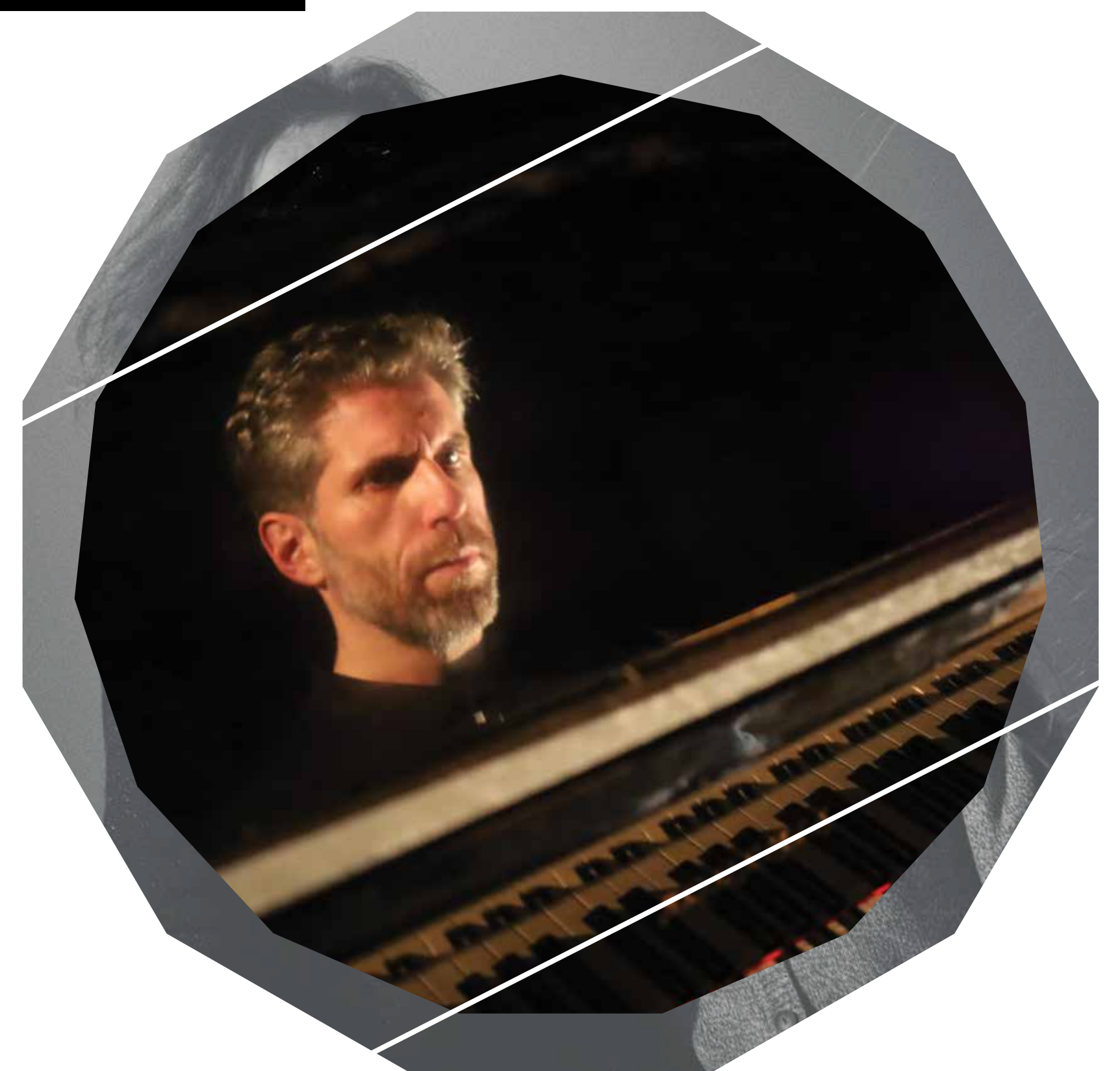

PREMIÉRA 20. 2. 2020, ŠTÚDIO 12, O. Z. KUNSTPLAY

RÉŽIA, KONCEPT, SPEV: PETER MAZALÁN

dramaturgia: Miro Dacho
klavír: Peter Pažický
elektronika, soundart, zvuk: Fero Király (Cluster ensemble)
kostýmy, masky: Simona Vacháľková
svetlo: Ján Ptačin
hrali: Jana Olhová, Annamária Janeková

Foto: © Radovan Dranga/Iveta Konýčková

PETER MAZALÁN,
režisér a operný spevák:

*„Prečo mimo cesty kráčam,
kadiaľ pocestných ide zbor,
prečo len v ústraní sa stáčam,
prečo si rád idem zrázom hôr?“
(Schubert, Der Wegweiser – pieseň z cyklu Winterreise)*

*„Tento výrok je kľúčovým v celej inscenácii. Nahovoril ho Felix, môj autistický synovec. Stal sa zvukom, obrazom a celou myšlienkou diela...
Inscenácia je vytvorená princípom divadla na koncerte. Recitál Schubertovho cyklu Winterreise, ktorý sa časom rozkladá na vnútorný svet človeka zasiahnutého autizmom, vnáša diváka do roly pozorovateľa neznámych situácií rodičovského vzťahu založeného na existujúcom prípade zo súčasného slovenského prostredia (matka navštevujúca so synom kultúrne, prevažne hudobné udalosti v Bratislave).
Spájanie Schubertovej Zimnej cesty a myšlienok Elfriede Jelinek je vzťahom pasívneho a aktívneho nazerania a načúvania. Dožívajúca forma piesňového recitálu (pre svoju náročnosť) sa v predstavení stala scénografickým modelom tej krajiny sveta, ktorému nerozumieme a fungovanie v ňom nás unavuje. Či už sme opatrovatelmi alebo priamo zasiahnutými. Projekt chcel prispieť k povedomiu o tejto forme inakosti.
Tvorba inscenácie bola predovšetkým skúmaním blízkej osoby a prenesením znakov a súvislostí do konkrétnej divadelnej podoby.“*

Daša Krištofovičová

ETOGRAMY

PREMIÉRA 13. 2. 2015, ŠTÚDIO 12

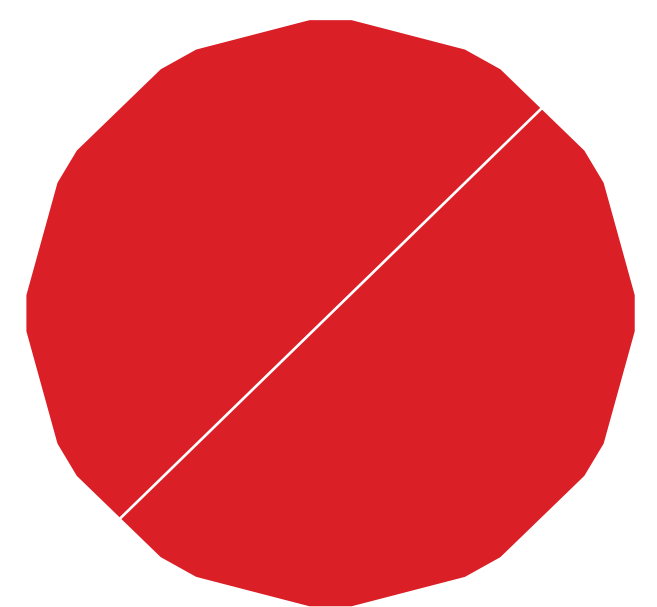
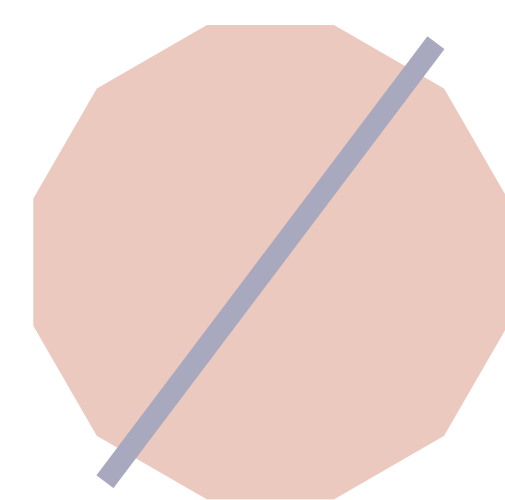
RÉŽIA, TEXT, SCÉNOGRAFIA: DAŠA KRIŠTOFOVIČOVÁ

hudba: Martin Lukáč (akordeón), Štefan Haládik (gitara)
nahrávky: Gabriela Farkašová, Jan Rogos, Antonín Týmal, David Gerneš
svetlá: Boris Adamčík
produkcia: Hana Kopkášová
hrali: Soňa Páleníková, alt. Anna Rakovská

Foto: © Radovan Dranga/Iveta Konýčková

+

+

DAŠA KRIŠTOFOVIČOVÁ, režisérka a scénografka:

„Inscenácia reflektovala môj život, keď som mala 25 rokov, a život mojej starej mamy, keď mala 18 rokov. Východiskom bola korešpondencia, ktorú sme si vymieňali počas mojich štúdií v Prahe. Babinine listy boli pre mňa v tom období jedným z mála potešení. Keď som na Vianoce prišla z Prahy domov, nahrali sme niekoľko našich rozhovorov, nahrávky som potom použila v inscenácii. Používala som aj autentické predmety, ktoré jej patrili – tie sa objavovali na projekcii. Nápad na tvorbu inscenácie prišiel na rodinnej oslave, keď babina rozprávala nejakú historku z mladosti a ja som si uvedomila, že ju nikto nepočúva, pretože si všetci myslia, že historku už poznajú. Uvedomila som si, že keď ju nebudeme počúvať, spomienky časom vyblednú a jej príbeh sa stratí. Keď sa stratí jej príbeh, ani naše príbehy nebudú kompletne a keď ju nebudeme počúvať my, bude niekto niekedy počúvať nás? Inscenácia sa hrávala v Štúdiu 12, ale hosťovala aj na festivaloch v Prahe, Hradci Králové, Bytči, Nitre, Zsámbéku.“

+

Kolektív autorov

VEĽKÁ POTREBA

PREMIÉRA 1. 3. 2017, ŠTÚDIO 12, MLIEČNE ZUBY

RÉŽIJNÁ SPOLUPRÁCA: TOMÁŠ PROCHÁZKA

koncept: Lýdia Ondrušová

scénografia: Daša Krištofovičová

video: Marek Moučka

produkcia: Katja Thalerová

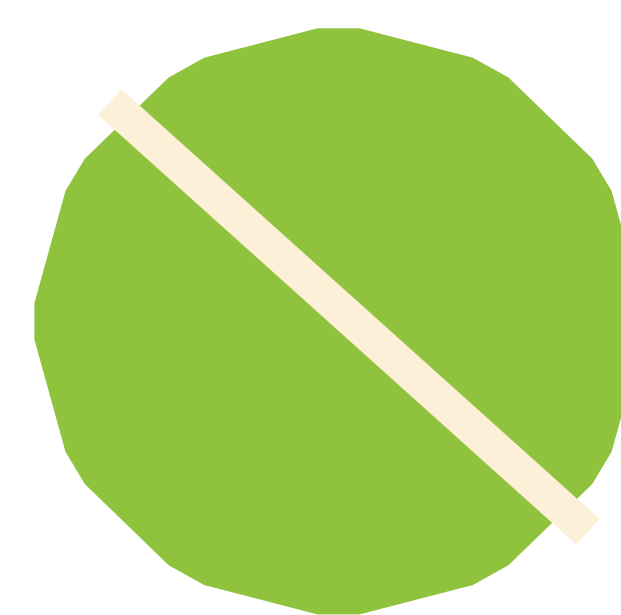
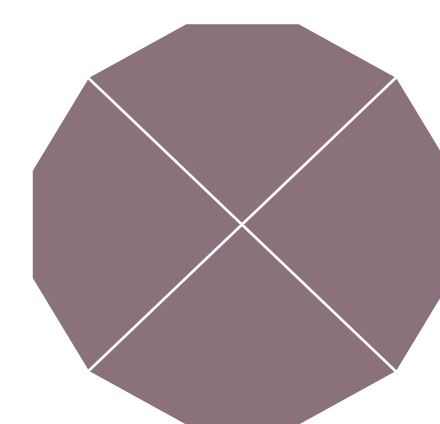
hrali: Lýdia Ondrušová, Zuzana Haverda, Tomáš Procházka, Peter Tilajčík

Foto: © Radovan Dranga/Iveta Konýčková

+

+

TOMÁŠ PROCHÁZKA, režisér a performer:

„Veľká potreba bol krásny proces a krásna inscenácia, ktorá však vznikla z nekrásnych myšlienok a nekrásneho obdobia. Boli sme nezamestnaní/é, pracovali sme všade, len nie v divadle a nikto z nás nebol takou hviezdou, ako sme si vysnívali na škole. Katarziou po derniére pre nás ostáva akési memento mori, memento pokory a memento toho, ako sme začínali.“

ZUZANA HAVERDA, herečka:

„Veľká potreba bola a je pre mňa inscenáciou, ktorú nikdy nepostihne moment poslednej ‚klaňačky‘ – derniéra. Je to, dovoľm si tvrdiť, pre nás štyroch niečo také silné a osobné, že to nemá v našich životoch ako skončiť. Je tu stále s nami. Stále ju cítiš, stále ťa tlačí, bolí ťa. Veľká potreba.“

Silvia Vollmanová

CHLAP(C)I

PREMIÉRA 26. 10. 2014, ŠTÚDIO 12, MLIEČNE ZUBY

RÉŽIA, SCÉNAR: SILVIA VOLLMANN

dramaturgia, scénografia: Daša Krištofovičová
hudba: Tomáš Gregor
produkcia: Hana Kopkášová
hrali: Braňo Mosný, Tomáš Grega, Blaho Uhlár

Foto: © Tomáš Hrdlička/Iveta Konýčková

+ +

SILVIA VOLLMANN, režisérka:

„Inscenácia Chlap(c)i vznikla ako Mliečny zub v Štúdiu 12 a hrávala sa najčastejšie za barom v KC Dunaj, ale aj za barmi na divadelných festivaloch v Nitre, v Martine, v Kutnej Hore, v Malackách a všelikde inde. Okrem nerozlučných priateľstiev nám priniesla aj bohaté pracovné skúsenosti. Barové divadlo by mal byť skrátka samostatný blok na VŠMU. Naučí vás totiž veľa – hrať tak, aby ste prehlušili zvuky umývania pohárov, razenia piva, hlučného kávovaru, hulákajúci personál v ‚backstagei‘ (teda v sklade), týpka, čo si do ‚tichej časti‘ prišiel len tak zatelefonovať, majiteľa podniku, ktorý si hrdo a s bleskom fotil každý detail divadla vo svojom vlastnom bare, a barmana, ktorý nevedel pochopiť, že keď čapuje, tak stojí v scéne a chalani nemôžu hrať. A nedá mi samozrejme nespomenúť večne objednávajúcich si divákov, a to v akejkoľvek scéne – nevynímajúc vlastnú rodinu, ktorá síce prišla s kyticou na premiéru, ale aj sa pokúšala objednať si u hercov becherovku... Napriek všetkým týmto historkám (alebo trochu aj vďaka nim) to bola s Chlap(c)ami nezabudnuteľná jazda.“

+ +